

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1000/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драгомир Тодоровић, адвокат из ..., против туженог „Хемофарм“ АД Вршац, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2672/19 од 29.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2672/19 од 29.12.2020. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 214/18 од 13.05.2019. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 28.03.2017. године, којим је отказан тужиочев уговор о раду од 09.05.2008. године са свим анексима и пречишћеним текстом уговора о раду од 09.02.2015. године. У ставу другом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2672/19 од 29.12.2020. године у ставу првом изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П1 214/18 од 13.05.2019. године. У ставу другом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на друге конкретне повреде одредаба парничног поступка. Побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време као ... у оквиру Организационе јединице „Хемофарм“, Тужилац је био у радном односу код туженог почев од 09.05.2008. године. Тужени је обавештен од стране ПС Вршац да је од тужиоца приликом претреса два стана одузета већа количина лекова које производи тужени и да је против тужиоца поднета кривична пријава. Тужени је покренуо поступак за утврђивање одговорности тужиоца као запосленог за повреду радне обавезе или радне дисциплине и донео решење којим је тужилац привремено удаљен са рада. Потом је дана 17.03.2017. године донето упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а након тога и решење о отказу уговора о раду, дана 28.03.2017. године. Као отказни разлог наведено је да је тужилац противправно присвојио и задржао робу туженог у периоду од маја 2016. године закључно са 02.12.2016. године, на који начин је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, као и одговарајуће повреде Правилника о кућном реду, правилима понашања и радној дисциплини код туженог и закљученог уговора о раду. Тужилац је поднео изјашњење на упозорење о отказу, путем поште препорученом пошиљком дана 27.03.2017. године. Утврђено је да се лек Sindelafil, који је између осталих пронађен код тужиоца, не може наћи у слободној продаји на домаћем тржишту. Основно јавно тужилаштво у Вршцу одбацило је кривичну пријаву поднету против тужиоца за кривично дело утаја и недозвољена трговина, а примењен је институт одлагања кривичног гоњења у погледу кривичног дела прикривања из члана 221. КЗ.

Одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца за поништај наведеног решења о отказу уговора о раду, првостепени суд налази да није несумњиво утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду (ако несавесно или немарно извршава радне обавезе), као и одговарајуће повреде одредаба Правилника о кућном реду, правилима понашања и радној дисциплини туженог послодавца и Принципа понашања за запослене (присвајање средстава рада и робе туженог и обавеза да се роба заштити од трећих лица и користи само у пословне сврхе). Међутим, по налажењу првостепеног суда, тужилац је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, услед чега је решење о отказу уговора о раду законито. Другостепени суд сматра да је описано понашање тужиоца такво да он не може наставити рад ко послодавца, да је тужени законито спровео поступак давања отказа и да постоји отказни разлог предвиђен одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је тужиоцу законито отказан уговор о раду.

Утврђена је као неспорна чињеница да су код тужиоца, приликом претреса од стране полицијских службеника ПС Вршац, пронађени лекови које производи овде тужени и то претежно лекови које није могуће купити у слободној продаји. Тужиоцу је остављен рок од осам дана за изјашњење на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у складу са одредбом члана 180. став 1. Закона о раду. Тужени је

изјашњење на наводе из упозорења поднео по протеку рока од осам дана. У предметном изјашњењу, у које су нижестепени судови, као и Врховни касациони суд, имали увид, као и у току поступка, тужилац је истицао да не зна како су се предметни лекови затекли у његовим становима (један у његовој својини и други који изнајмљује). Неспорна је чињеница да су лекови пронађени код тужиоца у власништву туженог, односно да их производи тужени. Имајући наведено у виду, описана ситуација у којој су полицијски службеници извршили претрес два стана тужиоца и код њега пронашли већу количину лекова које производи тужени, а без ваљаног објашњења тужиоца како су се ти лекови затекли код њега, представља оправдан разлог да тужиоцу буде отказан уговор о раду. Правилно нижестепени судови закључују да је описано понашање тужиоца такво да он не може да настави рад код послодавца, што представља отказни разлог прописан одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

У ревизији тужиоца истиче се да је изјашњење тужиоца на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду поднето благовремено, будући да је последњи дан рока за изјашњење падао у нерадни дан, односно у суботу. Ревидент наводи да је побијано решење о отказу уговора о раду донето применом неуставне одредбе члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду.

Неосновани су и без утицаја на другачију одлуку изнети ревизијски наводи тужиоца. Запослени у складу са одредбом члана 180. став 1. Закона о раду има право да се у року од најмање осам дана од дана достављања упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду, изјасни на наводе из тог упозорења. Имајући у виду да тужени послодавац није државни орган, односно суд, то се рок од осам дана не може рачунати у складу са одредбом члана 103. став 3. ЗПП, како се то истиче у ревизији тужиоца. Како је код туженог субота радни дан, то је последњи дан рока за подношење изјашњења била управо субота 25.03.2017. године. Осим тога, наведено није од утицаја на законитост поступка отказивања уговора о раду тужиоцу. Нижестепени судови су приликом одлучивања ценили и наводе из предметног изјашњења тужиоца, које се налази у списима предмета, а тужилац је и саслушан у току поступка.

Насупрот ревизијском наводу тужиоца, побијано решење о отказу уговора о раду није засновано само на неуставној одредби члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду. Наведена одредба проглашена је неуставном одлуком Уставног суда 13/2017, која је објављена у „Сл. гласнику РС“ бр.13/2017 од 24.02.2017. године. Неуставна одредба чл. 179 ст. 3 тач. 5 Закона прописивала је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако његово понашање представља радњу извршења кривичног дела учињеног на раду и у вези са радом, независно до тога да ли је против запосленог покренут кривични поступак. Побијано решење о отказу уговора о раду донето је након објављивања наведене одлуке Уставног суда, па је тачно да отказ уговора о раду није могао бити дат применом наведене одредбе. Међутим, како је у самом решењу наведено и како је у току поступка утврђено, тужиоцу је отказан уговор о раду и због постојања отказног разлога из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду који представља самосталан отказни разлог.

Имајући наведено у виду, побијано решење о отказу уговора о раду донето је у свему на законит начин.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић